

ДАНЪК ЗА ЦАРИЦАТА

Превод от хинди: Райна Маринова, 1989

chitanka.info

В едно село живеел селянин на име Будху. Той имал жена и пет деца. Но малкото земя, която притежавал, не стигала за прехраната им и затова често се налагало да си търси работа.

Веднъж не успял да си намери работа. Храната свършила и Будху много се притеснил, че децата му гладуват. Той поискал в заем от свои приятели и роднини, но и те нямали.

Една сутрин при него влязла усмихната жена му.

— Тиквите са узрели и са готови за пазара — казала тя. — Те са петнадесет. Като ги продадеш, ще имаме достатъчно пари.

— Това е много добре! — зарадвал се Будху.

Още на другата сутрин той тръгнал към пазара с петнадесетте тикви, които носел в голям панер на главата си.

Пазарът бил далече и Будху пристигнал много уморен. Намерил си хубаво местенце, седнал, поставил панера пред себе си и зачакал купувачи.

Най-после при него дошъл един мъж. С него имало още трима мъже, които носели пръчки. Видът им не предвещавал нищо добро.

— Дай ми една тиква — казал мъжът.

Будху повдигнал една тиква и попитал:

— Колко ще ми платите за нея?

— Да ти платя? — извикал грубо мъжът. — Няма да ти дам нито грош! Ще ми дадеш една тиква като данък за царя.

Будху погледнал мъжа и приятелите му и разbral, че всички те са готови да го бият. И за да се отърве от тях, дал им тиквата.

След малко дошъл още един събирач на данъци. С него също имало няколко безделници.

— Дай ми една тиква, данък за правителството — извикал той.

Будху го погледнал и решил, че е опасно да откаже да даде данъка си. И той дал още една тиква.

Така дошъл и трети събирач на данъци. Колкото и да се ядосвал, Будху не посмял да откаже да даде данък. Можел ли да се бие с такива мъжаги?

— Нищо — успокоил се той, — има още дванадесет тикви.

Но утехата му била за много малко време. Веднага след третия започнали да идват нови събирачи на данъци. И всеки от тях бил придружен от по няколко безделници.

Една по една Будху им дал всичките си тикви. Когато си тръгнал и петнадесетият данъкосъбирач, панерът на бедния човек бил празен. Горкият Будху — какво можел да направи! Не му оставало нищо друго, освен да се върне вкъщи с празни ръце. И той бавно, с болка в сърцето, взел панера и се приготвил да си върви.

Но тъкмо тогава пред него застанал шестнадесети събирач на данъци.

— Давай веднага данък! — казал той.

— Какво мога да ти дам?! Сега вече нямам нито една тиква.

Събирачът на данъци и неговите приятели се ядосали:

— Тогава тръгвай с нас в полицията.

Без да каже и дума, Будху тръгнал с тях и като пристигнали, разказал всичко на полицейския началник, който му казал, че въпреки това е длъжен да даде данък. Щом ня мал тикви, трябвало да даде панера и тюрбана си.

Нещастният Будху се върнал вкъщи без тикви, без панер и дори без тюрбан. Децата го чакали с голямо нетърпение, но напразно. Когато разказал какво се било случило, жена му се умислила. Но след малко се досетила нещо и казала на мъжа си:

— Утре сутринта стани рано и се приготви да отидеш отново на пазара.

После излязла навън, намерила пет безработни и ги помолила да отидат с него на пазара.

На сутринта умната жена облякла Будху като принц и сложила на тюрбана му пауново перо. Когато шестимата мъже излезли от селото, те знаели какво трябва да правят. Пазарът щял да ги нахрани.

Без колебание Будху отишъл при първия продавач и поискал данък от името на царицата.

— Какъв е този нов данък? Няма да платя! — ядосал се той, защото преди това и при него били идвали шестнадесет събирачи на данъци.

Приятелите на Будху вдигнали палките си.

— Дързък човек! — казал Будху. — Ти не знаеш ли, че аз съм брат на царицата? Веднага давай данък, ако не искаш да си изпатиш.

Бедният продавач се изплашил и бързо дал данъка.

След това Будху отишъл при друг продавач и също така добре изиграл ролята си. По този начин той обиколил целия пазар и взел

данък от всичките продавачи. Ако някой възразявал, казвал, че е брат на царицата.

Вечерта приятелите се върнали вкъщи и си разделили събраните пари. Оттогава Будху всеки ден събирал данъци и бедността била забравена.

Но затова пък търговците били много недоволни. Те започнали да мислят как да се освободят от данъците. Най-после решили да се оплачат на самия цар.

Царят ги посрещнал и изслушал много внимателно. След това извикал Будху.

— Как си посмял да вземаш данък от името на царицата? — попитал той. — И откъде измисли тази царица? Та аз никога не съм се женил!

— Извини ме, царю! — казал Будху. — Да правя това ме накара жена ми. Тя каза, че само така няма да умрем от глад.

И той разказал на царя за своите петнадесет тикви. Едва тогава на царя му станало ясно какви своеволия се вършат в царството му и заповяддал да се премахнат всички данъци, освен един-единствен. Царят назначил Будху да събира честно данъка, за което той всеки месец получавал добро възнаграждение.

Оттогава семейството на Будху заживяло добре, а в царството всички били доволни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.